

EMILY D. BEŇOVÁ

TQ

NAJDŮLEŽITĚJŠÍ

EMILY D. BEŇOVÁ

TO

NAJDÔLEŽITEJŠIE

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka a sadzba: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2024, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN tlačenej verzie: 978-80-69026-11-7

ISBN e-knihy: 978-80-69026-12-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-13-1 (1. zverejnenie, 2024) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-14-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

Venujem svojej mame,
ktorá je mojou veľkou
podporovateľkou
a kamarátkou.

Stala byt' jeho
zárukou,
no osud rozhodol
inak...

1. KAPITOLA

Isabell

Dohrám aj posledné akordy, na čo sa reštauráciou rozozvučí hlasný aplauz. Postavím sa od vyblýskaného krídla a ukloním sa s úsmevom na perách svojmu publiku. Sú fantastickí a ja som nesmierne potešená, že sa im moja hudba tak veľmi páčila. Tento víkend mám konečne voľno, po piatich dňoch, kedy hrávam noc čo noc v reštaurácii, je to zaslúžený oddych.

Po návrate z ranča som sa sem s pokorou vrátila. Ten pocit z pohľadu majiteľa, akým si ma prezrel, neprajem nikomu zažiť. Cítila som sa ako najväčší úbožiak. Lenže nemala som na výber. Za byt musím platiť, jesť treba tiež. Zachránil ma len fakt, že nenašli dlhodobú náhradu, a tak som svoje staré zamestnanie získala späť.

Ďalším krokom bolo stretnutie s Mathiasom, aby som uzavrela túto kapitolu a mohla tak s čistým štítom vykročiť vpred. Pamätám si, akoby to bolo len včera, keď som pred štyrmi mesiacmi vytočila jeho číslo. Bol milý, ochotný stretnúť sa so mnou okamžite. Iste, nevedel, čo ho čaká.

Stretli sme sa na druhý deň v kaviarni, kde ma požiadal o ruku. Zdalo sa mi rozumné, aby som to ukončila

práve tam. Prišiel celý napätý a nesvoj. Asi dúfal, že moje slová budú vyhovovať jeho predstavám.

Sadol si na stoličku naproti mne a pozrel sa mi do tváre. „Vyzeráš skvelo,“ zalichotil mi, ale či to myslel vážne, to som netušila. Možno ani nie. V tej dobe som sa cítila všelijako, len nie skvelo.

Držala ma pokope len sila vôle i klamlivá predstava, že to takto bude v poriadku. Že byť bez Graysona bude správne. Možno to tak aj bolo, ja som však mala pocit, že som stratená. *On* mi bol na míle vzdialený. *Ja* som sa ocitla vo svete, ktorý sa mi stal cudzejším viac ako kedykoľvek predtým.

„Bola si preč veľmi dlho,“ povedal mi vtedy Mathias, no ja som nemala odvahu zadívať sa mu do očí. Cítila som sa pred ním hrozne. Ako zradca, ktorý nie je hodен jeho pohľadu. Vyhýbala som sa mu, kým to šlo. Až po chvíli som nabrala odvahu a prinútila sa hovoriť. Chcela som to mať čím skôr za sebou. Určite aj on.

„Potrebovala som veľa premýšľať. Všetko si v hlave urovnať,“ zaklamala som, znelo to ale lepšie, ako pred ním povedať, že ma uniesol diabol, do ktorého som sa tak bezhlavo zamilovala.

Prikývol, že mi rozumie. Lakťami sa oprel o okrúhly stolík. Mathias bol vždy tým najchápavejším človekom na svete. Keď som si v ten deň pomyslela, že sme už mohli byť manželmi, všetko sa vo mne otriaslo. Kúsok zo mňa smútil, že sa tak nestalo, no ten druhý, ohromne väčší kusisko, cítil úľavu. Možno nebol tým pravým. Ved' ak by ním bol, nezamilovala by som sa do niekoho iného.

„Predpokladám, že si dospela k záveru,“ ozval sa ticho, len čo mu došlo, že mám s komunikáciou zrazu problém. Čašníčka, ktorá šla práve okolo, sa pristavila pri našom stole, aby sa ho spýtala, čo si dá. Lenže on len zavrtel

hlavou a odbil ju slovami: „Nie, ďakujem, nezdržím sa.“ Zrejme vycítil, že náš rozhovor bude rýchlo za nami.

Nedokázala som nič povedať, no moje ruky sa hýbali. Siahla som do kabelky, ktorá mi ležala na kolenách, a vytiahla z nej krabičku s prstienkom od neho. Ak bol dovtedy silný, teraz som videla, že ho realita zranila. Zhasla aj posledná nádej, ktorú som mu videla v pohľade.

Otvoril krabičku, frustrovane posmrkol a znova ju zavrel. Položil ju doprostred malého stola a prikývol, dávajúc na vedomie, že pochopil. „Takže si sa rozhodla.“

„Nezaslúžim si nosiť ho.“

Pozrel sa modrými očami do tých mojich a v jeho pohľade som videla nekonečno otázok. Bola som však schopná odpovedať?

„Bell, toto myslíš vážne? Po toľkých rokoch?“ Hľadel na mňa s nedôverou, sklamaním i bolesťou, ktoré mu na čele vytvorili hlbokú ryhu.

„Je to takto lepšie,“ povedala som, lebo to bola pravda. Nezaslúžila som si jeho nevinnú lásku a on si nezaslúžil ženu, akou som bola ja. Mal na viac.

„Ak ide o ten incident, tak som ti už povedal, že som naň zabudol.“

„Nejde len o to,“ pozrela som sa zas na prstienok na stole. „Ja som si jednoducho uvedomila, že nie som pre teba tá pravá.“

„A kto je?“ spýtal sa ma.

„Ja, bohužiaľ, nie.“

„To je hlúposť! Ak si len dostala strach a so svadbou chceš ešte počkať, tak počkáme. Do ničoho ťa nechcem nútiť. Len to neukončuj. Boli sme spolu desať rokov, drahá, to je naozaj dlhá doba. Chceš všetko zahodiť len tak? Akoby tie roky nič neznamenali?“

„Nie je to pre mňa ľahké rozhodnutie, Mathias. Ale viem, že to bude takto najlepšie.“

„Najlepšie pre teba či pre mňa?“

„Pre oboch.“

„Nerozumiem ti, Bell. Je to pre to, čo sa stalo u mňa doma?“

„Aj. Skrátka... Nemôžem sa za teba vydať,“ povedala som na rovinu. Skamenel, akoby som mu dala facku.

„Prečo? Povedz mi jediný dôvod, prečo by to nešlo?“

„Zamilovala som sa do niekoho iného.“

Šok v jeho tvári by sa dal nahmatať. Pozrel sa na škatuľku, ktorá pred ním ležala, a späť na mňa. „Takže takto to je. Kedy si to stihla? Nevideli sme sa len tri mesiace.“

„Neplánovala som to. Stalo sa. Zamilovala som sa až po uši. Cesty späť už nebolo.“

S pochopením prikývol, avšak videla som, že sa s touto správou nezmieroval ľahko. Chápala som ho, no necítila som sa vinná. Láska predsa nie je hriechom a nedá sa vynútiť. Príde sama, bez pozvania či upozornenia. Ak si mal doteraz jasné plány, rozbije ti ich na márne kúsky. Doslova v tebe prestavia pevné základy.

„Je to niekto, koho poznám?“ spýtal sa.

Pokrútila som hlavou.

„Je to medzi vami vážne?“

S bolesťou a sklamaním som sa pousmiala. „Rada by som povedala, že sme spolu neskonale šťastní, ale bola by to lož. Nie sme spolu. Jednoducho to nevyšlo.“

Nadvihol obočie, prevälil jazykom v ústach. Kedysi sa mi na ňom páčilo každučké gesto, ale v ten deň som sa naňho pozerala ako na brata. Stále som čosi cítila, ibaže v porovnaní s tým, čo som k nemu pociťovala kedysi, to bola už len odrobinka rozpadnutých citov. „Aký to má význam? Myslím, tvoja láska k nemu, ak nie ste spolu?“

„Pýtaš sa ma, prečo ho aj tak ľúbim? Práve ty by si mal vedieť, že láska je bezhraničná. Nekladie si podmienky. Proste som sa zamilovala.“

„A on? Miluje aj on teba?“

„Je to komplikované.“

„Miluje ťa či nie?“

Čo som mu na to mala povedať? Že som sa zamilovala do chlapa, ktorý lásku považoval za chorobu? Nie, niečo také som nemohla spraviť.

Zaútočil tvrdsie. „Spala si s ním?“ Keď som ani na túto otázku neodpovedala, zavrtil nado mnou zhrozene hlavou. „Myslel som si.“

„Stalo sa...“

„Dlho si sa tomu nebránila.“

„Čo tým chceš povedať? Že som bola taká dychtivá po intímnostiach, že som sa vrhla po prvom chlapovi?“

„A nebolo to tak?“

Bolo, uvedomila som si kruto. Vyspala som sa s prvým mužom, ktorý o mňa prejavil záujem. Dokonca ani nie o mňa, ale o moje panenstvo. Zrazu som sa cítila ešte úbohejšie. A on, akoby to vedel, začal prilievať olej do ohňa.

„Videl som v tebe viac. A nielen ja, ale aj moji rodičia. Sklamala si ma. Na celej čiare.“

Nezmohla som sa na slovo. Mal nárok na takéto pocity, to ale nemenilo nič na danosti, že som ho už nemilovala.

Viac nepovedal, iba zobral krabičku s prstienkom a schoval ju v dlani. Potom vyriekol slová, ktoré mi spôsobili ešte väčšie muky: „Prajem ti v živote len to najlepšie, Isabell. Zbohom.“

Vstal a odišiel.

Sedela som v tej kaviarni ďalších päť minút a pozerala sa na miesto, kde sedel. Po lícach mi stekali slzy veľké ako

hrachy, padali mi na ruky, v ktorých som v lone zvierala kabelku.

Prial mi, aby som sa mala v živote dobre.

Aj po tom, čo som vyriekla, mi prial to dobré. Očividne som zabudla, aký bol, keď som bola pripravená na hnev i nadávky. Lenže Mathias by niečo také nikdy neurobil, na to bol priveľký dobrák.

Odožením depresívne myšlienky a prejdem do šatne, aby som si obliekla čierny svetrík. Skontrolujem si aj mobil. Je krátko po polnoci. Som rada, že mám po šichte. Na displeji mi svieti len správa od Mie, v ktorej mi pripomína, že mám zajtra fotenie na reklamný pútač. O týždeň v sobotu ma totiž čaká vystúpenie na bankete, ktorý organizuje Denverická nemocnica. Bude to moja prvá veľká akcia, ktorú mi dohodil Tris. Je v nemocnici hlavným laborantom a ja som nemohla odmietnuť, hoci som sa sprvoti bránila.

Chceli, aby som aj zaspievala, a to ma znepokojilo. Nie som predsa speváčka, ja iba hrávam, no Tris mi dodal sebavedomie a Mia súhlasila so všetkým, čo povedal. Zavážil aj fakt, že za jedno vystúpenie dostanem toľko, čo v tejto kaviarni nezarobím za celý mesiac, a tak som sa nechala napokon zlomiť. Po prvý raz vystúpim pred novinármi a kamerami. Zapriem svoje pochyby a odspievam tiež niekoľko piesní. Predsa to nemôže byť až taká katastrofa. Okrem toho, zmena mi príde vhod.

Cesta domov je chladná, ponurá. V taxíku je zima, jeho interiér páchne po cigaretách. Muž za volantom si neodpustí zapáliť si jednu aj počas jazdy. Neriešim to o nič viac ako danosť, že dnes sú to presne štyri mesiace, čo som *ho* videla naposledy. Keď zastaneme pred bytovým domom, zaplatím za jeho služby a vystúpim.

Je tesne po daždi, svieži vánok mi zalieza až pod šaty. Rýchlo precupotám po chodníku a keď stúpim na vylo-
menú kamennú dlažbu, zvrtna sa mi noha a nebyť zá-
bradlia pri schodíkoch, bola by som sa na mieste zložila.

„To snáď nie!“ syknem, pevne sa drziac zábradlia. Spravím ďalší krok, ale na ľavú nohu nedokážem dobre
našľapovať. Pozriem sa na svoje obľúbené lodičky a zistím,
že sú v háji. Podpätko trčí do strany. Mám chuť zakliať.

Skvelé, naozaj skvelé!

Z kabelky vyberiem kľúče a krívajúc vystúpim hore
schodíkmi k dverám. Odomknem hlavnú bránu, následne
byt. Dvere za sebou hned' zamknem a skopnem z nôh
lodičky, ktoré ráno rovno vyhodím.

Vyzlečiem si svetrík, zavesím ho na vešiak pri dverách.
Svetlo nezažijam, lebo hoci je noc, pouličné lampy osvet-
ľujú byt dostatočným jasom. Prejdem do kuchyne, odložím
si kabelku a vylovím z nej mobil. Pohľadom hodím po pik-
sliach pri linke. Naplánovala som si maľovanie spálne. Od-
kladám to už dlho, ale už sa do toho musím naozaj pustiť.

Zamierim do izby, telefón zložím na prikrývku a odtiaľ
prejdem do kúpeľne. Potrebujem sprchu aj posteľ. Rýchlo
zo seba zhodím veci a s vlasmi vypnutými dohora sa vtis-
nem do malého sprchovacieho kúta. Voda je balzomom na
unavené telo, no dnes sa tu príliš nezdržiavam a o jednej
ráno sa zveziem do postele úplne zmorená.

Som doma. Prajem ti dobrú noc. Vidíme sa zajtra.

Napíšem ešte správu Mii a odložím mobil na nočný stolík.

Môj život sa vrátil do starých koľají takmer úplne, lenže
už nie je taký, aký býval. Je temnejší, osamelejší. Radosť
z vecí okolo seba nachádzam už len výnimočne.

Zaviniam sa do prikrývky až po bradu. Zajtra ma čaká prvé profesionálne fotenie. Jedna časť mojej osobnosti sa na to teší, tá druhá, zbabelejšia, by sa tej akcii rada vyhla.

Strhnem sa zo spánku so slzami v očiach. Je ráno a moje srdce búši, akoby ho hnala vyššia moc. Prisnil sa mi hrozný sen. Už tretí raz ten istý. Brodím sa v ňom cez potok z krvi, ktorý je lemovaný ľudskými telami. Keď konečne dôjdem na jeho koniec, leží tam *on*. S ranou na prsiach, celý od krvi. Umiera. Naťahuje ku mne ruku, žiada ma o pomoc, no ja sa vtedy zakaždým prebudím.

Obama rukami si pošúcham zdesenú tvár. *Nebuď hlúpa, Isabell. Nič sa mu nestalo.* Ak by sa mu niečo stalo, vedela by som o tom. Tris by mi to povedal, veď sme v kontakte. Je to len sen. Hrozný, frustrujúci, ale našťastie iba sen.

Pretrnem si unavené oči a vysúkam sa z postele. Je mi chladno, hoci neviem, či to spôsobil ten sen, alebo je naozaj zima. Oblečiem si nohavice, tričko s dlhým rukávom, vlasy si stiahnem do chvosta a v kúpeľni sa dám ako-tak dokopy. V kuchyni si pripravím horúce presso, raňajky stvorím zo smažených vajíčok. Na záver skontrolujem maily v mobile, aby som zistila, že mi nik nepíše.

Už štyri mesiace čakám, že sa ozve.

Viem, som naivná.

Presuniem sa do svojej dielničky. Vlastne je to len jeden z kútov v pomerne veľkej spálni. Na okraji stola zapnem lampu a sadnem si na kancelársku stoličku.

Viktoriánsky dom pre bábiky je mojím veľkým bohatstvom. Milujem miniatúry, už niekoľko rokov ich sama vyrábam. Dnes dokončím model dievčatka, malej Annabel, ktorá mi aj za ten krátky čas prirástla k srdcu. Stačí ju len domaľovať a bude hotová. Jazdec na koni hrdo stojí na

čestnom mieste medzi ostatnými zbierkovými kúskami. Pripomína mi, že bol skutočný.

Vezmem do rúk štetec, otvorím farby a dám sa do práce. Tvorenie je môj relax, vďaka ktorému nemyslím na nič. Často sa takto zabudnem aj na celý deň, a keď mi okolo pol tretej volá Mia, sprvoti nechápem. Rýchlo mi ale dôjde, že som práve mala byť niekde úplne inde.

„Len nehovor, že si zabudla!“ ozve sa Mia bez pozdravu.

„Nič nevravím,“ prsknem uponáhľane. Vyskočím na nohy, bežím sa prezliecť.

„Bell, zabijem ťa! Mala si tu byť už o druhej!“

„Zabudla som na čas.“

„Niekedy mám pocit, že ani nežiješ v našom svete.“

„Veď už idem z bytu!“ zaklamem. V skutočnosti hystericky lietam po izbe, otváram všetky možné dvierka i zásuvky. Čo na seba? Kde mám vôbec nejaké šaty? „Nejako toho fotografa zdrž.“

„Snažím sa o to už dvadsať minút. Keby som ti neza-
volala, tak ani nevieš, že sem máš prísť.“

„Veď už letím, jasné? Oblečiem sa a bežím.“

„Povedala si, že už ideš z bytu!“

„Vieš čo, končím, lebo ma zdržiavaš!“

„Ja teba?“ spýta sa neveriacky, no viac ju nepočúvam. Ukončím hovor a vyhádzem zo skrine všetky pekné šaty.

2. KAPITOLA

Isabell

Len čo dvadsať minút nato vyletím z bytu, uvedomím si ďalší devastačný detail. *Nezavolala som si taxík!* Poplašene hľadám v kabelke mobil. Asi to je pravidlom, že keď sa najviac ponáhľam, vtedy v nej neviem nič nájst'.

Povyťahujem, čo sa dá. Kľúče od bytu držím v zuboch, pod bradou peňaženku s diárom a voľnou rukou prehľadávam útroby veľkej kabelky. Lenže ten prekliaty mobil tam nie je! Musela som ho nechať v byte.

„Dočerta!“ prsknem a vo chvíli, ako plánujem všetko pohádzať späť, zastane pri krajnici tmavé BMW. Okienko na mieste spolujazdca sa stiahne, cez prázdne sedadlo sa na mňa mrkne Tris.

„Naskoč!“

Mám pocit, že ma dnes už naozaj porazí. „Nemám mobil,“ zamumlem, keď pustím vybraté veci späť do otvorenej kabelky.

Tris sa zasmieje. „Hlavu máš?“

„Nie som si istá.“

„Nastúp si, kočka. Kvôli tebe som sem letel cez dve oranžové.“

Ach, úžasná Mia! Určite ho poslala ona.

Otvorím si dvere, nasadnem do auta a keď ich za sebou zabuchnem, zaradí rýchlость a pohneme sa. Ťahám pás, aby som si ho zapla, pričom mi kabelka zletí pod nohy. Mám pocit, že horšie to už nebude. Ale bude. Cestou stojíme snáď v nekonečnej kolóne. Mia mi volá cez videohovor, aby ma zabila pohľadom.

„Trčíme v kolóne,“ pokrčím plecami, „asi sa stala nehoda.“

„Bell, aj tebe sa asi stane nehoda! Fotograf zúri, ja tiež. Tie plagáty potrebujeme. Ak odíde, je to v háji! Do soboty musia byť hotové. Zajtra čakajú na podklady v tlačiarňi.“

„Čo mám robiť? Nehýbe sa to.“

„Nejako to skúste obísť.“

„Obísť?“ zasmee sa Tris. „Bejby, nemám tank, aby som prebil celý rad.“

„Och, toto je koniec sveta!“ sykne a zloží.

„Zabije ma,“ poviem do ticha.

„Pohľadom stopercentne,“ odvetí Tris nadľahčene. „Nestihneme to tak či tak, a ona ho tam nemôže držať pol dňa.“

„Toto sa môže stať len mne! Prisahám, že sa na mňa lepí smola.“

Tris sa zamračí.

„Čo?“ Skontrolujem sa, nemám na sebe nič naopak. Len... zabudla som si obliecť podprsenku, panebože! Snáď to cez šaty nebude vidieť.

„Nemala si sa aj namaľovať?“

„Dočerta!“ sklopím clonu proti slnku, aby som sa na seba pozrela v malom zrkadielku. Mám chuť plakať. „Okej, dnešok je fiasko.“

„Bell, ty si neskutočná. Jeden by z teba dostal infarkt.“

„Radšej nič nehovor. Mám chuť jednu si vraziť.“

„Kašli na to. Aj tak to už nestíhame.“

Prejdem si rukami po tvári. „Mrzí ma to. Tvorila som a nejako mi ten čas uplynul.“

„Stáva sa.“

„Mne v poslednom čase akosi často.“

Zamyslene pokrúti hlavou. „Asi sa stala nehoda. Vidím vpredu majáky sanitky.“

Aj ja vykuknem, no ponad autá pred nami nič nevidím. „Myslím, že dnes vezme sanitka aj mňa. Ak nie pre infarkt, tak preto, lebo ma Mia zabije.“

Tris sa na mňa pobavene uškrnie. „Možno ťa len stiahne z kože.“

Prsknem smiechom, hoci to znie desivo.

„Konečne sa usmievaš.“

„Lenže toto je frustrácia, nie úsmev. Ale kašľať na to. Fakt je už neskoro, ten fotograf odíde.“

„Nevešaj hlavu. Nikdy nie je tak zle, aby nemohlo byť ešte horšie.“

„O tom by som ti vedela fakt veľa povedať. Je niečo nové, čo sa týka Very?“

Pokrúti hlavou. „Zatiaľ nie. Akoby sa po nej zľahla zem.“

„Stiahla sa len naoko. Vyčkáva.“

„To vieme,“ podotkne a znova sa snaží dovidieť kamsi dopredu.

Záležitosť s Verou sa na verejnosť nikdy nedostala. Jej chlapov nik nehľadal. Zničené autá skončili na vrakovisku. Vera si najala na špinavú robotu tých, ktorí po svojom náhlom zmiznutí nikomu nechýbajú. Rovnako to bolo aj s mužmi od Graysona. Neznámi, bez rodiny... Akoby ani neexistovali.

„Pýtal sa na teba,“ ozve sa z ničoho nič Tris. „Chcel vedieť, ako sa máš.“

Žalúdok mi zovrie oceľová päšť.

„Včera večer sa vrátil do mesta.“

Tá informácia vo mne vzkriesi spiace emócie, srdce mi ožije, akoby mávol čarovným prútikom. „Hovoril o mne aj niečo viac?“

„Ani nie.“

„Som si istá, že ho pravidelne informuješ.“

Kútiky pier sa mu pobavene nadvihnú. „Pravidelne nie, len z času na čas.“

Viac nepoviem, no vedomie, že je v meste, ma stavia do čudnej pozície. Kým bol ďaleko, cítila som sa ako-tak zocelene. Teraz viem, že neprejde ani minúta, aby som nepomyslela na to, že je oveľa bližšie.

Trčíme v kolóne asi hodinu, takže keď prídeme na dohodnuté miesto, v ateliéri je už len Mia. Odbili štyri popoludní a ja viem, ako veľmi som to pokazila. Len čo vstúpime, Mia si prekríži ruky na hrudi, fľochne po nás hnevľivým pohľadom. Úplne jej rozumiem. Nesmierne ma to mrzí, lenže moje prepáč určite nič nezachráni.

„Už ste ani nemuseli chodiť.“

„Prepáč, naozaj mi je to ľúto!“

„Fotograf bol celý zlostný. Tie plagáty sú nevyhnutná záležitosť!“

„Skúsím tomu, čo odišiel, zavolať. Presvedčiť ho.“

„Trápila som ho tu viac ako hodinu, Bell! Ten chlap penil. Penil! Normálne pena z úst, chápeš?! Už nepríde, iba somár by sa vrátil.“

Zložím kabelku na stoličku. Vzdychnem si. „Tak plagáty nebudú, a bodka.“

„To si nemôžeme dovoliť,“ zapojí sa Tris, strkajúc si kľúče od auta do vrecka riflí. „Ten fotograf bol od organizátora. Fotil aj ďalších účinkujúcich, mal aj teba. Bola

to podmienka. Nového tak rýchlo nezoženieme. Čas hrá proti nám, preto musíme presvedčiť toho, čo odišiel.“

„Odišiel naštvaný,“ pripomenie rozhorčene Mia.

„Tak ho k návratu prinútime.“

„Ako?“ spýta sa ho neveriacky. „Núkala som mu dvojnásobok toho, čo mu platí organizátor, no odmietol. Povedal, že strácať čas môže aj inak. Pripadala som si pred ním strašne hlúpo.“

„Mrzí ma to...“

„Bell, ty na mňa aspoň päť minút nehovor, okej? Nerada by som ti povedala niečo škaredé. Vlastne, čo sa rozčuľujem? Bola to predsa tvoja životná šanca, nie moja! Mne to môže byť celkom ukradnuté.“

„Bejby, dosť!“ sykne Tristan, a keď si získa našu pozornosť, pokračuje: „Hnev nikomu nepomôže a ani nevyrieši náš problém.“

„Tu pomôže len zázrak,“ zašomre Mia.

„Poznám spôsob, ako ho prinútiť, aby zmenil rozhodnutie, len mi dajte pár minút. Skúsím to vybaviť. Verím, že to vyjde, ak to urobíme podľa mňa.“

„Čo chceš spraviť?“ zaujíma sa Mia. Tris namiesto odpovede vyberie z vrecka mobil a vytočí číslo.

Chvíľu je ticho, za okamih však prehovorí: „Ahoj, Gray. Máš čas?“

Srdce mám odrazu v krku, trieska tam z celej sily. Jedna časť môjho zúfaleho *ja* ho chce počuť, tá druhá sa chce tváriť, že tam nie je.

„Nie, všetko je v poriadku,“ pokračuje Tris, vnímam jeho hlas len okrajovo. Ignorujem aj Miine skúmavé pohľady, ktoré hovoria za všetko.

Nikdy som jej nepovedala, prečo sme sa rozišli. Musela jej stačiť odpoveď, že to jednoducho nevyšlo. Viac sa

v tom nešprtala, lebo vycítila, že to tak bude lepšie. Alebo jej niečo nahovoril Tris.

„Potrebujem od teba istú... láskavosť,“ vysvetľuje Tris. „Zdrhol nám fotograf a je nutné, aby sa vrátil. Dobrovoľne asi nepríde, lenže my ho fakt potrebujeme. Vedel by si mi helfnúť?“ Chvíľu je ticho. „Fotíme na banket, ktorý sa bude konať budúcu sobotu. Modelka sa omeškala a on už nebol ochotný čakať.“ Zas počúva, čo mu brat hovorí. „Ja viem. Ale stačí použiť len nejaké malé páky. Môžeš to zariadiť? Dost' nám to súri.“ Odmlčí sa, neskôr sa usmeje. „Vedel som, že ma nenecháš v kaší. Posielam ti jeho meno a adresu, kam ho treba doručiť.“ Zasmeje sa. „Vtipkár. Radšej nech zostane nažive, musí fotiť. Vďaka.“

Mia sa pozrie pobavene na Trisa. „To čo bolo?“

„Len som poľahal za správne nitky.“

„Grayson má azda známosti, čo toto vedia zariadiť?“

„Bejby, o mojom bratovi vôbec nepochybuj. Ten vie presvedčiť aj nebožtíka, aby zaspieval.“ Rýchlo niečo naťuká do mobilu.

„Takže príde?“ uisťuje sa Mia.

„Gray je v presvedčaní skvelý. Rátam, že o takú hodinu bude ten fotograf späť.“

„Okej, keď je to tak, mali by sme sa dať do práce. Bell, ty ani nie si namaľovaná! Ešte šťastie, že si sa obliekla.“

Zabudla som podprdu, pomyslí si a asi len silou vôle to nepoviem aj pred Trisom.

„Skočím po kávu, rozbolela ma z vás dvoch hlava,“ dodá blondiak v svetlej mikine.

„A dones aj nám,“ skríkne za ním Mia.

Neotočí sa, iba jej v kroku ukáže palec hore, čím dá najavo, že jej želanie je mu rozkazom.

„Tak,“ prezrie si ma Mia, „si v pohode?“

Usmejem sa, avšak nie som. Vedomie, že s ním volal, ma rozrušilo. Prešlo už mnoho týždňov, malo to byť dávno za mnou, ale nie je to tak. „Prepáč mi ten dnešok, Mia. Celkom som sa zabudla pri tvorení.“

„Už to nechajme tak. Ak sa ten chlap skutočne vráti, aby ťa nafotil, musíš na tom plagáte zažiť. Sadni si, pustím sa do práce, nech nepríde znova nadarmo.“ Precupotá k svojej kabelke, ktorú nechala položenú na jednej zo stoličiek. Až teraz si uvedomím, že sme v akomsi fotoateliéri. Ledva to všetko stihnem rozpitvať v hlave a Mia je pri mne, v rukách drží azda všetky svoje šminky.

„To všetko si sem doniesla?“

„Predpokladala som, že by sme niečo mohli potrebovať. Tak som pre istotu vzala všetko. Sadni si už,“ pokynie.

Zveziem sa na stoličku s kovovou kostrou a nechám ju, aby urobila, čo musí. Líčenie jej trvá bezmála dvadsať minút. Za ten čas je späť aj Tris s kávami. Netuším, kde bol kvôli nej tak dlho, no prvý hlt mi pripomenie, že mi prišla vhod. Horko-ťažko ju stihneme dopiť, keď Mia odkiaľsi vyberie kulmu a pustí sa do úpravy mojich vlasov. Vo chvíli, ako sme hotové, sa dvere na ateliéri otvoria a dnu sa vtisnú dvaja muži. Jeden z nich je náš fotograf, druhý Graysonova mocná gorila. Vlečie ho za rameno, zatiaľ čo fotograf sa po nás vyjavene díva.

„Balík je na mieste. Prajem príjemné fotenie,“ zahrní gorila, ktorá prežila *tú noc* a pustí muža až tesne pred nami. Nato sa otočí na päte, a keď odchádza, zavrie za sebou hlasno dvere.

Fotograf je ako na ihlách, skoro sa nehýbe. Tris, ktorý je vždy nad vecou, ho pobúcha po pleci, až muž od úľaku podskočí. „Som rád, že si si to rozmyslel, kamarát. Tak poďme, daj sa do roboty!“

Muž sa strhne, roztrasenými rukami vyberie z tašky, ktorú držal strnulo v ruke, fotoaparát a začne ho pripravovať.

Vtedy ho Tris pustí a prejde k Mii. Tá sa naňho len s úžasom zahľadí. Zaiste do poslednej minúty neverila, že ho presvedčia, aby sa vrátil, to však len preto, že netuší, kto v skutočnosti Grayson Brooken je.

3. KAPITOLA

Grayson

Zbalím si veci a zaklapnem notebook. Byť po dlhej pauze späť vo firme je náročné. Hlavne na čas. Tu plynú dni inak. Sú rýchlejšie, vypätejšie než na farme. Jedno je však rovnaké... *moje myšlienky*. Mám ju doslova všade. Vyryla sa mi do mozgu a brázdí ho z každej strany.

Pravdepodobne mi naozaj počarovala. A možno je to len preto, že som nemal dlho nijakú inú ženu. Klamal by som, ak by som tvrdil, že sa mi sex s tou malou potvorou nepáčil. Páčil! Ba čo viac, bol perfektný. Sadla mi a fakt, že som si ju mohol tvarovať, ako mi vyhovovalo, mi spôsobuje bolesť v slabinách vždy, keď si spomeniem na jej mäkké, poddajné telo a seba hlboko v nej.

Nevinná osôbka, ktorá sa mi prispôsobila tak skvelo, že len neochotne priznávam, ako mi chýba. *Došľaka! Asi mi už načisto hrablo*. Sex som nemal hádam večnosť, vlastne odvtedy, ako odišla. Začína mi to udierať na mozog. Mal by som to napraviť, vyburíť sa, prísť na iné myšlienky.

Lenže predstava sexu s inou ženou nie je taká lákavá. *Chcem len ju!* Ved' kto by nepodľahol pri vedomí, že je takmer nedotknutá? Čert ma ber, keď som z nej potratil

rozum, no za ďalšiu noc by som jej ochotne sľúbil aj drahé auto. Ibaže ona takáto nie je.

Opustím kanceláriu a zastanem pri stole svojej sekretárky. Aj keď som ju do firmy zavolať v sobotu, pretože som musel súrne pokročiť s rozpracovaným prípadom, je elegantne oblečená a vlasy má upravené v perfektnom účese, akoby bol bežný pracovný deň.

„Nadnes končím. Privolajte mi, prosím, šoféra a na mzdovom nechajte odkaz na pondelok, že mi nedodali všetky dokumenty. Oni už budú vedieť.“

„Rozumiem, pán Brooken. Smiem sa spýtať, aký ste mali pobyt na farme?“

Pozriem sa na ňu, zvažujem, čo povedať. V mnohých ohľadoch bol rutinou, v ďalších divokou jazdou, ktorá ma dodnes páli v slabinách. „Ako na horskej dráhe.“

Trochu počudovane prikývne. Asi čakala niečo viac, ja však mám v hlave iba hukot, ktorý mi od rána klope na čelo. *Je neďaleko, stačí naskočiť do auta! Veď vieš, kde býva!* Akoby som v mysli počul vlastného brata, čo ma navádza, aby som zišiel z cesty.

„Pane, ste v poriadku?“ osloví ma sekretárka, na ktorú som takmer zabudol.

Zahľadím sa do jej zmätenej tváre. Hoci sa veľmi snažím navodiť masku, ktorú pozná, nedokážem ju vydolovať z hlbín spiaceho mozgu. „Musím ísť,“ vytisnem napokon spomedzi pier a prejdem k výťahu. Snažím sa pôsobiť nestranne, pokojne a rozvážne. Avšak Boh vie, že vo vnútri som všetko možné, len nie sám sebou.

Nastúpim do výťahu, povolím si kravatu. Bodol by mi drink, lenže nemám chuť vysedať v bare osamote. Brat by bol rovnako nesprávnou voľbou.

Sotva sa dvere výťahu zatvoria, rozzvoní sa mi vo vrecku mobil. Vytiahnem ho a zamračím sa na displej. *Spomeň čerta!*

Prijmem hovor a prehovorím prv než Tris: „Čo to bude tentoraz?“

„To ťa fakt nezaujímá, pre koho si dnes robil službu?“

Zatnem zuby. *Kretén!* „Vážne si myslíš, že to neviem?“

Prisahám, že je masochista, čo sa vyžíva v mojich ranách!

Zasmeje sa. „Povedal ti aj, že vyzerala ako bohyňa?“

„Tris, o čo ti ide? O čo sa, kurva, snažíš?“

„Nasledujúcu sobotu bude hrať na jednom bankete. Určite by sa potešila, keby si prišiel.“

„To ti povedala?“

„Nie, ale čítanie medzi riadkami mi ide. Okrem toho, Bell je ako otvorená kniha. Na jej tvári vidíš myšlienky skôr než si ich sama stihne uvedomiť.“

„Fakt nemáš nič lepšie na práci, ako ma otravovať?“

„Nie. Naozaj nie. Fotograf cvaká ako šialený. Vyhovoril som sa, že idem na vzduch. Len som ti chcel poďakovať, že si ho vybavil.“

Dvere výťahu sa otvoria, musím vystúpiť. „Ned'akuj, len si pamätaj, čo všetko mi teraz dlhuješ.“

Tris sa zasmeje. „Hej, hej. Raz ti to oplatím. Ale ešte neviem kedy.“

Vykročím po chodbe, porozhliadnem sa. Zdá sa, že už tu nikto nie je. „Stačí, ak na ňu budeš dávať pozor.“

„Nič iné celé mesiace ani nerobím.“

„Grayson?!“ osloví ma pôvabná kráska vychádzajúca z dverí naľavo. Vyčaruje na mňa široký úsmev plný snehobielych zubov.

„Musím končiť,“ poviem a zruším hovor, prv než by Tris stihol namietat.

Vysoká, štíhla žena v elegantnom kostýme šitom na mieru – kedysi moja klientka – sa na mňa ešte väčšmi zazubí a prikročí bližšie. Plavé, šikmo strihané vlasy dodávajú jej tvári svieži look.

„Slečna Detlerová.“

„Pán Brooken,“ zatahne rovnako, pričom mi vtisne bozky na líca. „Netušila som, že si späť v meste.“

„Prišiel som len včera večer. Čo tu robíš?“

„Mala som stretnutie s právnikom. Pozerám, že si na odchode.“

„Áno, je najvyšší čas.“

„Máš niečo dôležité?“

Je stále použiteľná. „Potrebuješ zviezť?“

V očiach jej zablčí koketnosť. „Čo tak pohárik?“

„Niečo by som si dal.“

Usmeje sa ešte zvodnejšie. „Myslím, že máme rovnaké chute.“

Pokyniem, nech vykročí ako prvá. Vchod nám otvorí vrátnik a v rovnakom okamihu zastane pred dverami mojej SUV. Šofér vyskočí vonku, aby dáme aj mne otvoriť dvere. Ona si nastúpi, ja si sadnem vedľa nej. Venuje mi vyzývavý pohľad. Rozopnem si gombík na saku. Je mi jasné, že čaká viac.

Keď sa pohneme, mierne sa na mňa otočí. „Ako bolo na vidieku?“

„Už teraz mi ten pokoj chýba.“

„Pochopiteľne. Život na farme je určite pokojnejší.“

„Tichší,“ opravím ju. „Je tam väčšia pohoda a uvoľnenie.“

„Mne vôbec nebude prekážať, keď sa pri mne uvoľníš. Ved', nebolo by to po prvý raz, však?“

Odkošlem a pozriem sa na šoféra. Vie veľmi dobre, že má zakázané počúvať. Čo začuje, musí zostať navždy v jeho ušiach. Blondínka rýchlo pochopí, že prestrelila.

„Pardon,“ šepne zahanbene.

Poviem šoférovi, aby nás zaviezol do luxusnej kaviarne o pár ulíc ďalej. Po chvíli sme na mieste. Znova nám otvorí dvere. Tentoraz vystúpim ako prvý, kráska v bielom kostýmčeku až po mne. Ponúknem jej predlaktie, aby sa pri vystupovaní mala čoho zachytiť, a spoločne vkročíme do vychýrenej kaviarne. Hneď za dverami sa nás ujme mladý muž, ktorý nás uvedie k stolu, nakoniec nám podá nápojové lístky.

V skutočnosti ani neviem, čo by som si dal. Vyberiem koňak, ktorý pila pri mne aj naposledy, sebe doprajem to isté. Nie som na sladké pálenky, no dnešok nechcem byť sám sebou. Chcem byť tým chlapom, ktorým som bol predtým a využiť vo svoj prospech telo krásky predomnou. Viem, že na to čaká.

Len čo čašník odíde, aby vybavil našu objednávku, usmeje sa na mňa. „Dlho sme sa nevideli. Ako sa máš?“

Nadýchnem sa, zrazu je mi zaťažko. Pousmejem sa, poklopem prstami po stole. Zrakom zíde k nim. Nie je ťažké vyčítať z jej tváre, na čo myslí, keď sa na ne pozerá. Napokon, dáva to najavo aj jej výraz a zuby zaseknuté v spodnej pere. „Bolo aj lepšie. Čo ty?“

„Výborne.“ Sedí vzpriamene, akoby to mala príkazom. Pôsobí umelo. Zvláštne, nikdy predtým som sa na to takto nepozeral.

Namiesto nej mám pred očami Isabell. Ona takto nikdy nesesedela. Síce sa nehrbila, avšak jej postoj bol prirodzený. Nesnažila sa mi ukázať v tom najlepšom svetle. Jednoducho bola sama sebou.

„Často som na teba myslela.“

Tou vetou ma vráti späť a ja znova vidím iba blondínku. Ženu, s ktorou som sa kedysi vyspal. Bola mojou

klientkou a porušili sme tak pravidlá. Preto zmenila právnicka. Verila, že keď ju už nebudem zastupovať, náš priestupok sa akoby nestal a my budeme pokračovať. Lenže nebolo v čom, bol to len sex. Nič viac, nič menej.

„Viem, že tá farma je dedičstvo, ale neuvažoval si niekedy nad tým, že by si ju predal?“

„Predal?“ Ak by som pil, asi by ma teraz kriesili.

Žena predou mnou sa na okamih odmlčí, pretože čašník priniesol naše nápoje. Sotva sa vytratí, pokračuje: „Necháp ma zle, v meste si potrebný oveľa viac. Právnik tvojho formátu by sa mal venovať svojej profesii naplno. Okrem toho, nedokážem si ťa ako farmára ani predstaviť,“ povie pobavene. „Veď uznaj, ty si muž na úrovni. Tvoji klienti by ťa určite nechceli vidieť po kolená v bahne kdesi v zapadákov. Ver mi, nevrhlo by to na teba dobré svetlo. Sama by som pred nikým nepriznala, že na opačnej strane svojho sveta si len statkár.“

Len statkár? Mám chuť sa zasmiať a vynadať si do hlupákov. Vážne som pozval túto mestskú pipku na drink? Isabell možno nebola nijaká sedliacka, avšak z jej pier nikdy nevypadlo ani jediné slovo o tom, že som len nejaký úbohý smradľavý vidlák, ktorý sa od rána do večera brodí v sračkách. A to som jej nie raz hnusne ublížil.

Chuť pretiahnuť ju, vyplieskať z každej strany, spľasla. Vezmem si pohárik a ona urobí to isté. Cinkneme si, a keď aj ona upije, prelomím ticho a otriem jej o nos krutú pravdu. „Aké nepríjemné zistenie, že ťa pretiahol len chudák z farmy.“

Zakucká sa, rýchlo pozbiera rozvahu a vystrie sa. „Niečo také som predsa nepovedala!“

„Je jedno, čo si povedala,“ poviem pokojným tónom. „Čítanie medzi riadkami je právnická výhoda.“ Ležérne

sa opriem. „Vieš, veci sa majú tak, že farmu nepredám. Nie dnes, nie zajtra, jednoducho nikdy! Zvažujem totižto, že raz... raz, až budem znudený z falošného mestského sveta a žien, ktoré spávajú s chlapmi pre peniaze, to tu zabalím a vrátim sa na ranč.“

Moja reakcia ju zaskočí, zachová si ale úroveň. „Bola by to škoda. Si kariérne veľmi vysoko. Takmer sa dotýkaš nebies.“

„Radšej sa držím pri zemi.“

Prižmúri líščie oči. „Si iný, Grayson. Čím to je?“

Sklopím zrak k poháriku, s ktorým sa nevedomky pohrávam. Na dne sa hompáľa zvyšok alkoholu. „Len si začínam uvedomovať, že ma tento svet nudí. Chcelo by to zmenu.“

„Pod tou zmenou myslíš rodinu a deti?“

Zasmejem sa a dopijem svoj drink. „Nie, deti ešte nie. Nateraz sa nad tým nezamýšľam. Skôr hovorím o všetkom, čo sa deje. Mesto je plné ruchu, nikdy nespí. Vidiek je iný. Človek tam má čas aj na vlastné myšlienky.“

„Nikdy predtým si takto nehovoril.“

„Pretože nikdy predtým sme sa o tom nebavili. Väčšinou sme riešili tvoje problémy s rozvodom.“

Na okamih sklopí pohľad. „Nuž, našli sme si čas aj na celkom iné veci.“

„Iste. Ako by som na to mohol zabudnúť?“

Znova si usrkne zo svojho pohárika, takisto ho otáča v štíhlych prstoch. Na okamih ma zaujme jej perfektná manikúra. „Čo keby sme si to zopakovali?“ vyrukuje na mňa bez okolkov.

Zhlboka sa nadýchnem a odsuniem svoj pohárik stranou. „To by nebol dobrý nápad.“

„Prečo? Stratili by sme tým niečo?“

„Úctu voči sebe?“

Pretočí oči. „Chod' dokelu s úctou, Grayson! Vieš veľmi dobre, že nie som malé decko, čo sa bude hrať na neviniatko. Páčilo sa mi to s tebou. Tak prečo si to nezopakovať?“

„Budem k tebe úprimný, Marilyn. Si pekná, príťažlivá žena, no zároveň si plytká a lacná. Dopí svoj drink, odveziem ťa domov.“

Pochopila. Zatvári sa, že sa jej to nedotklo a dopije zvyšok svojho nápoja. Mávnem na čašníka, aby som zaplatil. Sotva položím ruku na stôl, chytí mi ju a nežne stisne. „Nevzdám sa bez boja. Dnešok určite nie je posledný.“

Vytiahnem si ruku.

Čo to dopekla robí? Nie sme tu sami.

Uvedomila si, že si veľmi trúfla. Tiež skontroluje okolie, aby sa ubezpečila, že si to nikto nevšimol. „Ozvi sa niekedy. Viem, že moje číslo máš. Budem veľmi rada.“

Pri stole sa pristaví čašník s účtenkou. Zaplatím, nechám aj niečo navyše, a pomôžem dáme vstať. S rukou na jej drieku ju odprevadím k autu. Môj šofér vystúpi, aby nám otvoril dvere. Chvíľu nato sme opäť na ceste. Vydám príkaz, aby ju zaviezol na jej adresu.

Keď tam dorazíme a šofér opustí svoje miesto, aby jej otvoril úslužne dvere, nakloní sa ku mne, otočí mi prstami tvár k sebe a vtisne na pery hlboký bozk.

„Chutíš stále rovnako. Ktovie, či aj tam dole.“

Sedím ako obarený a hľadím do jej líščích očí. Dvere sa otvoria, takže sa len usmeje. Z tváre jej čítam samolúbosť, teší ju, ako veľmi ma šokovala. Na moje kruté slová zrazu nie je priestor. Vystúpi a vodič za ňou zavrie dvere. Chrbtom ruky si pretriem pery a neveriacky sa nad jej konaním pousmejem.